

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 21. évfolyam, 1. szám 2019. április

FELTÁMADT! VALÓBAN FELTÁMADT!

Kovács Tibor fotójával kívánunk lapunk valamennyi olvasójának áldott, kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepeket!

SZEMESI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ
21. alkalommal rendezték meg
6-7.o.

PANAMÁRA FIGYELT A VILÁG
Kettős élménybeszámoló
13-15. o.

ELHUNYT FÉSŰS ÉVA
A meseíró emléke
11. o.

L PÁLOS ÉVA

Frigy

Ékes Edit: Feltámadás (akvarell)

Vérrózsát virágzó töviskín
 felfűzetett...
 koszorúd világbűn fonadékaira
 feltűzetett...
 szépmetszésű koponyád
 Isten-Atyád kohószeretetében
 gyötretett-töretett...
 Olvasztótégelyének tört aranya
 előfénylett...
 vércsomóssá szennyeződött
 hajszálaid közül,
 s a boldog könny-arany súlya
 mosolyod jól ismert redőjébe csúsztatva
 megmérettetett...
 mert bűn s erény közt
 valóságos frigy köttetett.

Isteni és emberi rész

Szerző: Tolnai Mária

Kicsit kellemetlen lesz – szól a kórházi nővér, aztán kanült varázsol a vénába, és már telnek is éltető folyadékkal a szomjas sejtek, szervek. Hosszú órák várnak ránk, mielőtt bekerülünk a műtő steril közegébe. Rövid, halk mondatok a szobában lévőekkel, a ránk váró ismeretlennel kapcsolatos érzések megfogalmazása. Félelmek, szorongások, a remény szavai, a „jó véleményt hallottam az orvosról” biztatása. Önmagunknak, egymásnak. A szavak között egyre nagyobb szünetek, csendek, felszakadó sóhajok. Várakozás. A belső mélységek felé indulás. Ki imával teszi ezt, ki „úgyis minden fejben dől el” meditálással.

Leszűkül – és egyben kitágul – a létezés tere. A most pillanataira, a van állapotára.

Félelem és nyugalom, szorongás és békesség, felszín és a mélység, az emberi és isteni rész. Nem kioltva egymást, hanem a kettő együtt jelenléte. Most nem lehet mást tenni, mint megélni, megtapasztalni, megengedni, hogy mindez megtörténjen. „Akkor majd a farkas a báránnyal lakik” – szólnak meg bennem a szavak, mert ez valami ilyen. Emberi tapasztalataim, a logikus gondolkodás szerint egymást kizáró minőségek valóságába kerülök. Elmém történeteket ír, a nem tudott és nem látott következő pillanatok árnyékait és felhőit festegeti, jó sötét képre. De ezzel párhuzamosan fut a másik tapasztalás is: nyugalom van bennem. Megmagyarázhatatlan béke és nyugalom. Hitetlenkedve for-

dulok ezek felé az érzések felé. Ilyen persze nincs, most csak a... – okoskodik bennem a mindent megfejteni akaró szándék. Aztán persze megszólal a mustármag hit. Lassan csendesülnek el a gondolatok. Nézem a sötétítő függöny által vékony csíkban szabadon hagyott ablakrészen át a felhőket, a fény játékait.

Menni kell, Ön következik – hallom a hangot, az ágyam kerekerei már a folyosón táncolnak, ajtóik nyílnak, csukódnak, a steril szoba határában átvesznek, egyre hűvösebb helyiségekbe kerülök. Határozott mozdulatokkal emelnek egyik ágyról a másikra, kevés, de nyugalmat sugárzó szavakból épül körém egy világ. Erősebben dobog a szívem, de a csendes béke nem szűnik.

„Vagyok, aki van”. Élettel telnek meg a szavak.

A szerkesztő ajánlásával

Szerző: Lőrincz Sándor

Hús év különösebben nem nagy idő egy püspökség életében, főleg, ha a régi, nagy múltú magyar egyházmegyék-re gondolunk. A tekintetben viszont jelentős, hogy a Spiritus a múlt esztendőben töltötte be huszadik évét, s most, hogy fordult a naptár, új, vélhetően mások számára is tetszetős ruhában jelent meg. Az elmúlt két évtized számos szerzőt és fotóst kötött e laphoz, mindenféle anyagi

ellenszolgáltatás nélkül, amit ezúton is hálásan köszönök. Szándékaink szerint szerettünk volna olvasóinkat folyamatosan tájékoztatni a püspökség életében is jelentős eseményekről, bemutatni papokat és világiakat, akik közösen építik Isten országát, és a szakrális események mellett beszámoltunk egyházi intézményeink mindennapjairól és sikereiről, de a kulturális rendezvényekről is. Csak bízhatunk abban, hogy szavunk elért a címzettekhez, hiszen kevés visszajelzés érkezett hozzánk. A szerkesztői, szerzői gárda kedvét azonban

mindez nem szegte, és azt is tudomásul vettük, hogy néhány plébános a közelmúltban csökkentette a szokásos példányszámot, vagy jelezte: egyáltalán nem tart igényt a negyedévente megjelenő lapra. Nem tisztem az okok firtatása; a Spiritushoz egy gombóc árértékért lehet hozzájutni...

E tekintetben sincs gombóc a torkunkban, és nem kedvszegetten, hanem örömmel ajánlom figyelmükbe a huszonegyedik évfolyamába lépő Spiritust. Kérem, fogadják szeretettel a küllemében megújult, ám lelkületében régi lapot! Áldott feltámadást!

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELYEK ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDNEK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNÁNAK, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZNÉNEK BELŐLÜK. ÍME EGY CSOKOR:

Balás Béla emeritus püspök: – Húsvét titka és gyönyörűsége, a kereszténység lényege az egészséges emberségen alapszik. Éppen ezért a nagyböjtnek praktikus haszna, hogy megpróbál emberré nevelni bennünket. Amíg szüntelenül önmagunk jóllakatásával, vagyonszerzéssel foglalatkosodunk, s azzal, hogy minél nagyobb hírnévre tegyünk szert, addig a kegyelem nem tud hozzánk férközni. Időt ugyan ad a készülésre, és folyamatosan érintget bennünket, de a legtöbbször nem vesszük észre. Nem az ésszel van probléma a hit válsága címén, sokkal mélyebben keresendők az okok. A szív mélyén. Sokan nem hisznek a jövőben, nem, vagy kevés gyermeket vállalnak a szülők, gyakori a házasságok válsága. Képtelenek vagyunk embertársként viselkedni, a hazaszeretet ismeretlen fogalom sokak számára, valóság a kivándorlás...

Varga László megyéspüspök: – Római utam során elzarándokoltam néhány szent templomába, hogy támogatásukat kérjem szolgálatomhoz. Szent XXIII. János pápa oltáránál azt kértem, amiért ő naponta imádkozott: a humor ajándékát, ami elengedhetetlen. A püspöki szolgálathoz, miként a plébánosihoz is hit, humor és gyomor kell. Néri Szent Fülöp templomában a tűzért imádkoztam, ami az ő szívéet is lánggra lobbantotta, és a szegények szolgálatára vitte. Loyolai Szent Ignácot azért látogattam meg, hogy kérjem segítségét az egyházmegye evangelizációs útjának támogatásához.

Somos László kaposfői plébános, általános püspöki helynök: – Egyszer azzal rohant be hozzám az egyik pedagógus, hogy azonnal menjek, válasszam szét a marakodó kamaszokölköket. A főverekedőt –

lehetett vagy 7.-8.-os –, elkaptam hátulról és magamhoz szorítottam. Miközben folyamatosan verte a vesémet, én csak azt mondogattam: Józsikám, te fontos vagy, nyugodj meg, szeretlek téged. Csak verte tovább ökölrel a vesémet. Lassan ritkultak az ütések, éreztem, nem fickándozik már, ekkor az egyik kezemmel megsimogattam. Ettől teljesen megnyugodott, elkezdett pityeregni, majd felém fordult és azt mondta: én is szeretem magát. Így lett vége a nagy balhénak.

Dr. Rumszauer Miklós, a kaposvári Szent Margit-Szent József templom plébánosa, bírósági helynök: – A

pap küldetése örök és állandó, de mindig megújuló hittel kell közvetítenie Isten irgalmát, igazságosságát, s nem elég hirdetni, életével is meg kell vallania mindezt. Isten gyógyító kegyelmét kell képviselnie a világban, s továbbadni bölcsességét a lelkek épülésére, megszentelésére. A pap legyen olyan, mint egy nagyfeszültségű vastraverz; két lábbal álljon a földön, onnan nyúljon a magasba és közvetítse az Istentől érkező impulzusokat.

Marcaliban ülésezett a Hitoktatási Bizottság

Hittankönyvek nagyító alatt

Szöveg és kép: Kiss Kálmán

A marcali plébánián tartotta soron következő ülését a Kaposvári Egyházmegye Hitoktatási Bizottsága. Az összejövetelt Varga László kaposvári megyéspüspök vezette. Rajta kívül Tomanek Péter püspöki irodaigazgató, Kiss Iván c. prépost, esperes-plébános, továbbá az egyházmegye 5 esperesi kerülete referensei vettek részt.

A megbeszélésen a Hitoktatási Bizottság két fő napirendi pontot tárgyalt az előzetesen beküldött témajavaslatok alapján. A jelenlévők elsőként a hittankönyvek kérdését tárgyalták. Beszéltek az 5-6. osztályos tankönyvről, illetve meghatározták, hogy milyen általánosabb továbbképzési rendszert szeretnének a következő évekre. Eldöntötték, hogy mely javaslatok megvalósításával érdemes kezdeni, és a bizottsági tagok közül konkrétan ki és milyen feladatot vállalna a jövőben. Ami már most biztosnak látszik, hogy az Ecclesia Kiadó 6. osz-

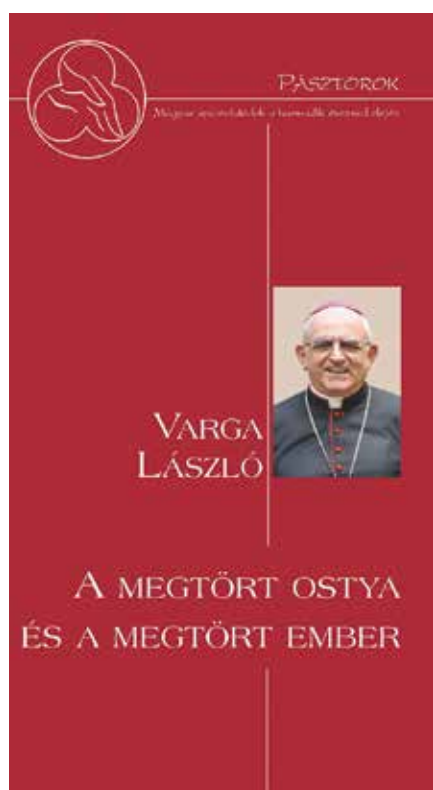
tályos tankönyve az őszre elkészül. Megfontolódónak látszik, hogy az 5. osztályos hittanosok kapjanak egy Bibliát, amit ötödik és hatodik osztályban ismerkednének vele, de a felsőbb osztályokban is megfelelően forgathatnának. Felvetődött a főállású és részmunkaidős hitoktatók továbbképzési rendszerének kialakítása, a differenciált továbbképzés lehetősége. Szóba jött, hogy az 5 esperesi kerületben, más-más időpontban lehetne a központi képzés mellett, egy-két alkalommal saját továbbképzést is szervezni.

Egyrészt a kisebb létszám lehetővé tenné a személyesebb kapcsolatot, beszélgetést. Másrészt a meghirdetett képzésre más kerületből is el tud menni az a hitoktató, aki a saját kerületének időpontjában akadályoztatva volt valamilyen okból kifolyólag, vagy az is, akit csak egyszerűen érdekel a téma, amivel a másik kerületben foglalkoznak.

Kidolgozásra kerül az iskolákhoz és a többi egyházmegyéhez igazodva egy kredit rendszer, melyet a hitoktatóknak is bizonyos időn belül teljesíteni kell.

Megfogalmazódott a családi életre nevelés igénye is, amit 7-8. osztályban lehetne a hittanórákba építve bevezetni. Ezen kívül további ötletként fogalmazódott meg a hitoktatóknak szervezendő nyári lelkigyakorlat ötlete. A papokhoz hasonlóan lehetne akár háromévente is, amit az egyházmegye felé kellene igazolni. Szó volt még a mentor program kidolgozásáról is, melyet két bizottsági tagra bízta.

Lélekszikrák

Gondolatok Varga László A megtört ostya és a megtört ember címmel megjelent könyvéről

Szerző: Tolnai Mária

A könyv: közlések sorozata, dialógusai szinte az élőbeszéd hallgatásának élményét adják. Mindazokról a tapasztalatokról, örömről, fájdalomról, esésekről és újraindulásokról, amelyeket eddigi életében megélt a kérdésekre válaszoló, sok esetben a kérdéseket inspiráló beszélgetőtárs: Laci atya. Sok könyv született már általa, és róla, cikkek, interjúk, lelkigyakorlatok megszámlálhatatlan idézetszövi át beszélgetéseinket. Hivatkozunk rá: Laci atya azt mondta... Kérdezzük: van-e még, amit nem hallottunk

tőle, főleg mi, akik fizikailag is egy térben élhetünk vele? Mit mondhatna még, ami nem ismerős: lelkigyakorlatokból, baráti beszélgetésekből? Az értő meghallgatások bensőséges pillanataiból, a hajléktalanok, anyaotthonban élők, kerekesszékekhez kötött barátainál tett látogatásai során megfogalmazott rövid, tömör, mindig a lényegre hangsúlyozó megszólalásaiból? A könyv olvasásakor a MIT tartalmán túl a HOGYAN élménye felé figyelek: hogyan beszél Istenről? A szóhasználatra, a hangsúlyt adó ismétlésekre fókuszálok, mert azok még mélyebben mutatják meg az általános vonásokon túli élesebb kontúrokat, a megszólaló egzisztenciális középontját, a „Laci atya- i” egyszerűségét?

A példamutató keresztény élet megélésére buzdította a pedagógusokat a megyéspüspök

Fenntartói randevú az intézményvezetőkkel

A Kaposvári Egyházmegye oktatási intézményeinek vezetőivel találkozott Varga László kaposvári megyéspüspök március 5-én délelőtt a püspökség nagytermében.

A főpásztor háláját kifejezve ismertette az irányelveket, melyeket az egyházmegye oktatási intézményeitől vár. „Miről kellene, hogy megismerjenek bennünket? »Új parancsot adok nektek: Szeressétek

egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást.« – mondja Jézus.

Ez a szeretet az a plusz, amit nem lehet fizetésben mérni, nem függ a szakmaiságtól, s amelyet a többi oktatási intézmény nem adhat, de a katolikus intézmények igen!” – fogalmazott a megyéspüspök, majd a szülők evangelizálására és a keresztény, példamutató élet megélésére buzdította a pedagógusokat. Kifejezte az is, hogy a folytonos-

ságra törekszik, melynek lényege, hogy a bölcsődétől az óvodán, az általános iskolákon, a kollégiumon keresztül a gimnáziumig a saját katolikus oktatási intézményeinkbe járjon a gyermek.

A főpásztor szavai után Sziliné Kardos Erzsébet, a Kaposvári Egyházmegye EKIF, az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága igazgatója mutatkozott be, aki ismertetőjében a megújuló EKIF működéséről beszélt.

Szemlélődés – olvasom a könyv minden szavában. A mély, bensőséges istentapasztalat tud ilyen egyszerű és természetes lenni, ahogy ő Istenről beszél. Nincsenek látomások, misztikus elragadtatásokat felrajzoló képek a vele megtörtént „csodák”-ról is higgadt, nyugodt tanúságtételben szól. Semmi pátosz és drámaiság. Mint aki hallgatással veszi körül a kiejtett szavakat, hogy teret biztosítson azoknak, hogy abba a térbe beléphessen az olvasó,- szabadon, örömmel. Ott van ezekben a mondatokban a fesztelenség, annak a „fiú”-nak a méltósága, akinek öröklött joga van minden állapotában, bűneiben, sikereiben az Atya előtt állni, és félelem nélkül együtt lenni vele.

Irgalmasság – üzenik a szavak. Önmagunkkal, másokkal. A legnehezebb, az emberi szeretet erejét leginkább igénylő magatartás útja ez. Meg kell küzdenie elutasítással, értetlenséggel, ítéletekkel, árulással, sikertelenséggel. Föl kell vállalnia szeretett egyháza bűneit, megvá-

laszolatlan kérdések tömegét, azokat a paptársakat, akik inkább az uralkodó és nem a szolgáló egyházat erősítik. El kell fogadni a kritikákat, amelyek élesebb vélemény-megfogalmazást várnak tőle társadalmi, politikai, egyházi kérdésekben. Ahogy fogalmaz: „A Szentlélek azokat keresi minden történelmi helyzetben, akik nem vesznek el a jajgatásban, a siránkozásban, hanem ilyen helyzetekben is meglátják a kihívást, a lehetőséget – a reményt”. Ahogy örök barátja – Jézus –, ő is a szenvedés, szeretet, irgalom világáról beszél, és oda hív bennünket is. Oda, ahol emberi egzisztenciánk minden inségével találkozhatunk. Mert mindent Istenből kiindulva, Őbenne és hozzá való viszonyában fogalmaz. Számomra titok – de ezt a titkot megtartja magának – hogy milyen mélyen részteszül azokban a benső nyugtalanságokban, szenvedésekben, pusztai inségekben, amelyeket a hozzá fordulók hordoznak és megosztanak vele.

A mindig tiszta, érthető szóhasználatban, gondolat kifejtésben vannak-e olyan vélemények, amelyekre egy élő-beszédben rákérdeznék? Igen, vannak. Egyet említek. A Tudunk-e élni a szabadsággal? fejezetben olvasom a következőt: „Nem neki – mármint Istennek – kell megfelelnie a mi elvárásainknak, hanem fordítva: nekünk kellene megfelelni az ő elvárásainak. Ez az, amit szeretnének sokan kerülni. Hogy megfeleljenek – pedig ez jelenti a megtérést!” Újra és újra elolvasom a teljes kontextust, ízlelgetem a szót: megfelelés. Az élet elvárásokat támaszt elénk: a megfelelési kényszer sok fiatalnak és felnőttnek okoz szorongást, irányítja cselekedeteit. Istennek is meg kell felelni?

Kellenek lépőkövek, amelyeket az életünkkel hozunk létre, és amelyekre mások is léphetnek útjuk során. Megtartanak, megpihentetnek, az erőgyűjtés lehetőségét adják. Ilyen számomra a könyv. Megszólít, beszélgetésre hív, gondolkodásra, örömmre.

Huszonegyedik alkalommal Balatonszemesen

Ifjúsági találkozón a böjtről és az Oltáriszentségről

Szerző: Balogh Erzsébet
Fotó: Kling Márk

IMMÁRON 21. ALKALOMMAL KERÜLT MEGRENDEZÉSRE MÁRCIUS 2-ÁN BALATONSZEMESÉN BORZA MIKLÓS ATYA, NAGY ATTILA ÉS NAGYNÉ TÓTH MÓNIKA SZERVEZÉSÉBEN A BALATONSZEMESI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ. AZ EGYHÁZMEGYÉBŐL MINTEGY 450 GYERMEK, FIATAL ÉS FELNŐTT ÉRKEZETT, HOGY EGYÜTT ÜNNEPELJE AZ OLTÁRISZENTSÉGET, ÉS MÉLTÓN KÉSZÜLJÖN LELKILEG A NAGYBÖJTI IDŐSZAKRA.

A délelőtti tanítást dr. Fábry Kornél, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára tartotta, aki a 2020-ban megrendezésre kerülő kongresszus részleteiről, eddig megvalósult és ezután következő programjairól beszélt a hallgatóságnak. A főtitkár hangsúlyozta: mindannyiunk munkája elengedhetetlenül szükséges a kongresszus sikerességéhez – majd személyes feladataink fontosságára hívta fel a figyelmet:

- imádkozzunk

- személyes kapcsolatunkat mélyítsük el Jézussal
- a szentmisét aktívan és minél gyakrabban látogassuk
- kapcsolódjunk be állandó szentségimádásba
- szeressük az Egyházat
- tegyünk tanúságot hitünkéről
- vállaljunk önkéntes munkát és hívjunk meg másokat is a programokra
- kapcsolódjunk be az előkészületekbe
- tájékozódjunk folyamatosan a honlapon
- iratkozzunk fel a MISEVLOG csatornára, ahol videók formájában kapunk magyarázatot a szentmise különböző mozzanataira.
- kövessük az eseményeket Facebookon és Instagramon.

Kornél atya tanítását személyes tanúságtételei tették még hitelesebbé.

Az előadás végén minden jelenlévő mobiltelefon tartót és szentképet kapott ajándékba a kongresszus logójával ellátva. A tanítás után a „nagyobbak” kiscsoportokban beszélgethettek az előadás témájáról, melyekhez Kornél atya segítő kérdéseket is biztosított. Ez idő alatt a kisgyermekek többféle program közül választhattak. A helyi hitoktató, Koncsag Renáta és testvére vezetésével kézműves foglalkozáson húsvétváró bábót készíthettek. Nyéki Kálmán atya és Török Daniella bábelőadásra invitálta a gyerekeket, ahol Riska, Csibe és Puszedli nagyböjtről, gyógyulásról, bűnbeesésről beszélgetett. Pusztainé Takács Erika (Erás) a kamaszkori változásokat A hétfejtű tündér című Lázár Ervin-mesén keresztül mutatta be papírszínházában. Sipos Edit és Rangsitsné Beck Adrienn „Eucharisztia,

életünk központja” címmel gyönyörű padlóképeket készített közösen a gyermekekkel. Házakat, majd a házak között utakat építettek. Elmesélték, hogy Jézus már születése előtt úton volt, és meglátogatta az embereket – bement hozzájuk, beszélgetett velük, kíváncsi volt rájuk. Segített nekik, gyógyított, tanított – és ez ma is így van. Ki kell nyitni a házunk, a szívünk ajtaját, hogy hozzánk is betérhessen, elidőzhessen.

Délben, a korábbi évekhez hasonlóan, a helyi hívek munkájának köszönhetően bőségesen jóllakhatott gyermek és felnőtt egyaránt – ételben és italban nem volt hiány, a találkozón végén uzsonnázni is lehetett. Délután képkereső és kvízzjáték színesítette a programot, majd elcsende-

sedtünk az Oltáriszentség előtt. Varga Péter atya vezetésével kinyitottuk szívünk ajtaját, hogy Jézus szeretete átjárhasson bennünket.

A találkozót szentmise zárta, melynek főcelebránsa Sándor László atya volt. Gondolatai a gyermeki bizalomról, „szuperségünkről” sokunk lelkében megmaradtak.

A Jóisten talán sokszor dob minket „mély vízbe”, sokszor ad megoldhatatlannak tűnő feladatokat, kihívásokat, de sosem hagy magunkra. Erőt, bátorságot, kitartást és hitet ad minden találkozás Vele és azokkal az emberekkel, akik hozzá tartoznak.

Jézus ma szívesen időzne nálad! Nyitva van-e szíved ajtaja, hogy beléphessen? Bízol-e benne úgy, mint egy kisgyermek? Tudod-e mondani: „Maradj MÉG!” ?

Hatvanöt éve szentelték pappá Gyuriga Károly atyát

Örömforrás az Úrral való közösség

Szerző: Lőrincz Sándor

Guriga Károly nyugalmazott esperes-plébános vasmiséjére gyűltek össze az otthonlakók és a paptestvérek január 31-én a Zselic Katolikus Idősek Otthonának kápolnájában. A március 23-án 90. születésnapját ünneplő atyát hatvanöt esztendővel ezelőtt, 1954-ben szentelték pappá Veszprémben. 1955 és 1966 között Pápateszén, Nagykanizsán, Tüskeváron, Káptalanfán és Zalame-

renyén volt káplán. Zalavárról már plébánosként került Iharosba, ahol 16 éven át szolgált. 1986-ban lett Lengyeltóti plébános, s oldallagosan ellátta a szőlősgyöröki híveket is. Aki ismeri az atyát, az tudja róla, hogy a hívek pasztoralálásán túl mély imaélet jellemezte aktív korában is. Emlékszem, órákat töltött a lengyeltóti templomban is, mert ketten akart maradni Istennel. Kereste a csendet, hogy derűs lényével maga is békét sugározhasson, és bölcs tanácsokkal lássa el a hozzá fordulókat. A hívek tisztelete, szeretete övezte szolgálatát,

s a közélet is elismerte mély empátiával végzett lelkipásztori tevékenységét. 2011-ben Lengyeltóti, 2014-ben Gyugy díszpolgára lett. Jelenleg Zselickislakon él a püspökség által fenntartott idősothonban, ahol a bensőséges pillanatokkal teli vasmise varázsában telt az ünnep. A jubilánst Varga László megyéspüspök köszöntötte.

– A mi igazi reményünk nem az egészségben megélt százhusz év, hanem a Mennysország. Ez a távlat. A keresztény ember erre készül egész életében. Ez a legfontosabb cél, a legfon-

Simon József emlékére

Szerző: Patak Márta

Március 19-én, Szent József napján engesztelő szentmisén emlékezett meg püspökünk Simon József (1892-1919) marcali káplánról, akit 1919. augusztus 28-ról 29-re virradó éjjel tizenhat fogvatartott környékbelivel együtt a főszolgabíró tiltakozása ellenére brutális kegyetlenséggel meggyilkoltak a faluba érkező fehér tisztikülönítményesek.

Simon József alakja gyerekkoromtól foglalkoztat, nem hagyott nyugodni, kísért egész életemben a Latinka-balлада („mehettek már Marcaliba / Simon paphó’ meggyónni”), amit a Kaposváron a Bartók Béla úti Általános Iskolában szavaltattak velem, sehogy sem értettem, hogyan kerül oda egy pap, most pedig szűk másfél éve dolgozom a harmadik regényemen, melynek főszereplői éppen dokumentumfilmet készítenek forgatni a káplánról a százéves évforduló alkalmával.

Simon József Szenyérben született, abban a kis faluban, amelyet egyes források szerint Bakócz Tamás esztergomi érsek még 1519-ben végrendeletileg az esztergomi káptalanra hagyományozott. Simon a keszthelyi premontrei gimnázium elvégzése után a veszprémi szemináriumba került, első miséjét a szenyéri filiális templomban tartotta 1917-ben. Bátyja ugyanabban az évben esett el Tarnopolnál, így a szülők hiába számítottak rá, hogy majd támaszuk lesz öregségükre. Aztán rá két évre a másik fiukat is elvesztették.

A nagy háború még tart, akárcsak az ország más vidékein, a környezetben is mérhetetlen szegénység, az egyházi és világi nagybirtokok uradalmi cselédsége nyomorban él, a háborús konjunktúra közepette virágzik a lánckereskedelem. Egyéves mernyei káplánkodás után ilyen körülmények között kerül Marcaliba Simon József, majd a rákövetkező esztendőben a kömmün is itt éri. A rendelkezésünkre álló levéltári iratokból tudhatjuk, kezdettől fogva nem felhőtlen a vi-

szony Rumi István esperes plébános és a káplán között. Az is bizonyos, hogy Simon érkezése előtt is számos panasz érkezik a püspökhöz Veszprémbe Rumiról („... 100 eset közül 3 éven át évente 62 esetben hiányzott a plébános a hittanról, amely napokon kötelességszerűen kellett volna teendőit ellátni”, így írta Ágosta zárdafőnöknő; vagy 1917 Pünkösdjén az andocsi búcsúra tartó hívek: „... dacára annak, hogy a mise elindulásunk előtt általunk fizetve lett, mégsem tartotta meg, és meg sem áldoztatott bennünket.”, és a többi) Panaszból nincs hiány, a plébánost sokan nem szeretik, az új időktől változást remélik a frissen felszentelt fiatal káplánban bíznak inkább. Rumi hívei a gazdagok, Simoné a szegények. Így érkezik el 1919 húsvétja, amikor Simon József tartja a vasárnapi nagymisét, melyen szentbeszédében többek között a társadalomban és az egyházon belüli igazságtalanságok ellen is szót emel. Rumi már másnap jelentést tesz Rott Nándor püspöknek, hogy káplánja miket mondott: „bizony nagy

KÁROLY ATYA, A VASMISÉS

Fotó: Kling Márk

tosabb remény – nyomatékositotta a főpásztor, majd arra utalt: az egész egyházmegye tudja, hogy Károly atya egy imádságos pap. Olyan, aki sokat van az Úr előtt, és sokat van az Úrban. Ennek köszönhetően nem keseredett bele papságába. Nem fáradt bele, s ennek az egyik titka az Úrban való öröm, melynek forrása az Úrral való mély közösség.

A hálaadó szentmise végén Herzsenáth Melinda, a Zselic Katolikus Idősek Otthona igazgatónöje köszöntötte a nyugalmazott esperes-plébánost, akinek egy szintén idős paptársa, Brieber László, egykori vörsi plébános is itt él.

bajok vannak egyházunkban, nagy egyenlőtlenség a vagyonban, míg a veszprémi püspöknek 150000 hold birtoka van, amiből papjainak egyenkint 500 hold jutna, őneki mégis 500 korona készpénzfizetése van.” (Nem árt tudni, hogy Simon kápláni fizetése 153,50 korona, amikor az 1 kg hús 20-28 K, a tojás darabja 1,20-1,30 K, 1 öl fa beszállítással 400 K, 1 pár cipő ha kapható) 300-400 K, 1 öltözet ruha 1500-2000 K.)

Simon nem saját kútforrásból merítette, amiről prédikált, hiszen attól fogva, hogy 1918 novemberében megalakult a Papi Tanács, folyamatosan napirenden vannak az alsópapság 1919 januárjában közzétett követelése („Kívánjuk a papnevelés gyökeres reformját, egyenes jellemű, iniciatív erővel bíró magyar papság képzését, ... az alsópapság anyagi helyzetének azonnali rendezését, ... egyes istentiszteleti szertartásoknál a nemzeti nyelv érvényesülését stb.), az ország a földreform lázában ég, a nép földet kér. Simon tehát semmi mást nem akar, csupán a sürgető kérdések megoldását, melyek természetesen főleg a nagybirtok érdekeit sértették, és ahol az egyház a birtokos vagy a nagybirtok szolgálatában áll, ott nem is egykönnyen sikerül megoldást találni.

Simont a húsvéti prédikációja után a püspök felfüggeszti, aztán Zalaszentgrótra diszponálja, ő azonban nem foglalta el állomáshelyét, hazamegy Szenyérbe a szüleihez, ahonnan hívei viszik vissza Marcaliba, akik őt akarják papjuknak. Így lett a kommün idejére püspöki jóváhagyás nélkül Simon a nép választott papja, a „proletárok egyik vezére”, ahogy a Historia domusban áll. Simont valóban ott találjuk a földosztást sürgetők között, akik Tóth József marcali polgári iskolai tanár vezetésével szervezkednek.

A kommün bukása után belügyminiszteri rendeletre a főszolgabíró 1919. augusztus második hetében lefogatja a kommunistagyanús egyéneket, köztük Simont is. Kihallgatás után a legtöbbet bűncselekmény hiányában szabadon bocsátja. Augusztus 28-án még huszonnégyen váraoznának kihallgatásra a járásbíró fogdájában, amikor megérkezik a Prónay-különítmény.

Egyszerű lenne Simon József káplánt annyival elintézni, hogy a vörösöket pártolta, tehát kommunista volt, csak hogy az élet nem ilyen egyszerű, hogy vannak a jók meg a rosszak, ráadásul ezt a száz évvel ezelőtti történetet sem nézhetjük a közben eltelt száz év tükrében, és főleg nem mérhetjük eldur-

vult közélet és közbeszéd mércéjével. Akkor, 1919-ben, az akkori most idején, még más jelentéssel bírtak ezek a fogalmak, és a a háborúba belefáradt, lelkileg meggyötört emberek nem az eszme szolgálatába álltak, egyszerűen változást reméltek tőle. De hogyan is érthetnénk meg az akkori világot, amikor nem jártuk meg a harcteret, nem süvítettek golyók a fülünk mellett, ott-hon nem kellett beosztanunk a sót, nem szenvedtünk szénhiánytól, annak a szegénységnek a szagát, amelyben az akkori emberek éltek, esetleg Móricz novelláinak olvastán érezhetjük? Kosztolányi Édes Annája vagy Fekete István Zsellérek című regénye vihet közelebb bennünket hozzá: „Gyenge tanár úr egyik nap megmagyarázta a forradalom lényegét. Mi, fiatalok, mind forradalmárok vagyunk – mondta –, akiknek szűk a vaskalap, unalmas a régi út. Új utakat keresünk! Az országhatárok ma szűkeek, egy nép lesz egész Európa. A háborút eltöröljük és a népek az internacionalizmusban ölelkeznek össze. A felvilágosodottságban, a tudásban s a szabadságban. Aki ezt meg nem érti – elveszett.” Ez volt az eszme, a szép ígéret, aminek oly sokan hittek, a szociáldemokrácia, majd mellettük a bolsevizmus egyre szaporodó hívei. „A szép ígéret. Az is örökre elveszett.”

Elhunyt Bellai Zoltán

Bellai Zoltán kaposvári református lelkipásztort, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöki főtanácsosát február 15-én hajnalban életének 69. évében szolgálatba küldő Ura hazahívta. A február 23-án a kaposvári református templomban tartott istentiszteletet követően szülőfalujában, Zselickisfaludon szűk családi körben helyezték örök nyugalomra Zselickisfalud és Kaposvár díszpolgárát, aki életművével örökre beírta nevét a hazai egyház- és oktatásügybe.

– „Akik az Úrban biznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok” – idézte Ézsaiás könyvét Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke, aki elmondta: „Ez az ige Bellai Zoltán főtanácsos úr vezérigéje volt. Szülei ezzel indították el a szent szolgálatra, a teológiára, s végigkísérte egész életét.”

Varga László megyéspüspök a kaposvári testvéregházak nevében adott hálát a püspöki főtanácsosért:

– Ahogyan Nagypénteken Jézust, úgy Bellai Zoltán testvérünket is levették a keresztről, a betegség, a szenvedés keresztiéről. Ám a szeretet története folytatódik. Biztos ígéretünk van arra nézve, hogy akik Vele együtt tűrnek, Vele uralomra jutnak, akik Vele együtt meghalnak, Vele együtt élni fognak – hangsúlyozta a főpásztor.

– A kaposvári katolikus, evangélikus, baptista és metodista testvéreink nevében hálát adok Bellai Zoltán testvérünkért, mindezért, amit a köztünk lévő egységért tett. 26 évvel ezelőtt

ismertem meg, és kapcsolódhattam be abba az ökumenikus lelkési körbe, ahol együtt imádkoztunk, olvastuk Isten ígését és beszélgettünk. Ő, a különbözőségben megélt egységet támogatta. Amikor elkezdtek szervezni Kaposváron A nagy találkozás című Jézus-film levetítését, azzal a feltétellel szállt be a közös evangelizációba, hogy „egmás vödrében nem pecázzunk!”

Legyen ez a hálaadó istentisztelet egyben meghívás a hitben, a reményben és a szeretetben való megújulásra mindannyiunk számára! Újítsuk meg itt, elhunyt lelkész testvérünk urnájánál a test feltámasztásába vetett hitünket! Közel 3000 vallás van, mind beszél a halál utáni életről, de egyedül a kereszténység hirdeti a test feltámasztását. Újítsuk meg a reményünket! A mi igazi reményünk az, hogy részesedünk az Atya dicsőségében és el van készítve a helyünk odaát. Újítsuk meg a szeretetünket! Különösen a szegényekben, szenvedőkben, betegekben, peremre jutottakban, idegenekben is jelen lévő Krisztus iránti szeretetünket!

Szita Károly, Kaposvár polgármestere így fogalmazott:

– Csak azt kívánhatom, hogy soha jobb társakat egy város és közösség építő munkájához. Tudva azt is, hogy Bellai Zoltán figyelme és szeretete nem csak a város határáig terjedt, saját gyülekezetének lelkigondozása mellett törődött a kisebb falvak lakóival éppúgy, mint a határon túl élő magyarokkal.

Fésűs Éva halálára

*„Lassan elengedő gyökereimben
érzem a remegést,
s egy mámorító titkot,
hogy élni nagyon szép volt.
Csak ezt akartam elmondani még.”*

Fésűs Éva

Szerző: Lőrincz Sándor

Fotó: Kovács Tibor

Fésűs Éva Kossuth-díjas meseíró, Kaposvár és Vác díszpolgárát egy februári hajnalon magához ölelte a Teremtő.

Jó ideje készült odaát, mint mondta, elmesélt már mindent, ám még terve volt vele az égieknek. Például, hogy új köntösbe kézbe vehesse unokája által újra kiadott, első kötetét, a Csupafül 22 meséjét, amelynek főhőse jubilált; elmúlt ötven éves. Továbbá az, hogy imádkozzon népes családjáért, három gyermekéért, tizenkét unokájáért és tizennyolc dédunokájáért, s a világot. Lányától, Ritától tudom, az utóbbi időszakban még intenzívebben tette ezt – a Katolikus Rádióval közösen naponta mondta a rózsafüzért –, mert kora egyre inkább korlátozta az önálló mozgásban. Mesehőseivel játékoságuk mellett humanumot és hitet közvetített. A múlt rendszerben is. Azon szerencsések egyike volt, akit megvallott vallásossága ellenére is hagytak dolgozni a rádiós és televíziós szerkesztők. Igaz, templomjáró voltát mindig jó előre közölte az illetékesekkel, akik „így” is elfogadták. Aktív éveiben több száz rádióműsort és televíziós feldolgozást jegyzett, és sorra jelentek meg meséi, meseregényei. Minibocsi, Ajnácska, Az ezüsthagedű, Tapsikáné fülönfüggője, Nyúl a cilinderben, Aranyfőfácska, Toportyán Tódor a mezei könyvnapon, Kristályvirág – néhány kötetem gazdag életművéből. A legnagyobb ismertséget talán a Palacsintás király hozta, amelyből tévéfilm is született, és azóta több színház is színre vitte, mint ahogy más műveinek is tapsolhatott a gyermekpublikum. Kaposváron sokáig nem tudták, hogy Temesi Lajosné mögött a meseíró Fésűs Éva rejtőzik, ám egy idő után ismertté lett e név, és generációk nőttek fel történeteinek. Fiaink is gyakran kalan-

doztak megálmodott mesetájain. Az elmúlt évtizedekben sokfelé hívták, hogy ovisoknak, s alsó tagozatosoknak meséljen. A kicsik tátott szájjal hallgatták, olykor szinte rácsimpaszkodtak a megye óvodáiban, iskoláiban, könyvtáiraiban. Gyermekek ezreit ihlette alkotásra egy-egy meséje, de évről évre a balatonszárszói Költészet Napi versmondó versenyen is találkozunk olyan diákokkal, akik Fésűs-művel érkeznak, hiszen versek is születtek az öreg, leselejtezett írógépen. Szerzőjük nem tartotta magát költőnek, csak verselő embernek, mégis jó kézbe venni a Hamupipőke cipőjében, A zselici rét alatt, vagy a Csepp víz című köteteit, vagy meghallgatni a Magyar Katolikus Rádió kiadásában megjelent hangoskönyveit.

Odahaza családi körben a közelmúltban újranéztük gyerekkorunk szeretni való meséjét, a Palacsintás királyt. Ekkor döböntem rá, bizonyos részeiben mennyi politikum, finom „áthallás” van. A 70-es években hogy lehetett filmre vinni? – kérdeztem tőle néhány éve egy irodalmi kerekasztal-beszélgetés alkalmából, hiszen nehezen hihető, hogy a

„három T” időszakában figyelmen kívül hagyta volna a hatalom, mi kerül a mesejátékba...

– Egyáltalán nem volt tudatos, mert meséimmal soha nem politizáltam – árulta el. – A forgatás kapcsán azonban volt egy kis zűr. A film egyik jelenetében, ahol – szembe a felvételen – azt mondja a király a bolondnak, „ha ez sikerül, akkor elrendelem, hogy minden konyhakredencen állítsák föl a mellszobrodat”, a szöveg megváltoztatására szerettem volna rábírní. Én viszont azt mondtam: vagy marad így, vagy az egész jelenetet töröljék. És maradt. Én gyerekeknek írtam, az egész gyermekirodalmat szerettem volna tisztán megtartani. A politika már nem az a tiszta államtudomány, ami volt, inkább hatalmi játék, amit fejünk fölött játszanak.

Egyik alkalommal emlékeztettem egy sokunk számára fontos megjegyzésére: „Én szívesen megfogom a jobboldalnak és a baloldalnak is a kezét, csak legyen tiszta.” Ezt azóta is vallja, erősített meg, s megjegyezte:

– Csak kétféle embert ismerek. Jó embert és tévedő embert, mert az sem rossz, csak

FÉSŰS ÉVA

Ragozás a világ legnehezebb nyelvén

te szeretsz engem	– én is szeretlek
te nem szeretsz	– én akkor is szeretlek
te megütöttél	– én megsimogatlak
te elárulsz	– én soha ki nem adlak
te gyűlölködsz	– én elvisellek téged
te ártottál nekem	– én imádkozom érted

téved. Lehet, hogy nem helyes ez a felfogás, de nem tudok emberekre haragudni azért, mert másként gondolkoznak. Sőt! Fiatal korom óta mindig érdekelt a mások véleménye. Azoknak a felfogása, akik másként gondolkoznak, mint én, mert így érdekes és szép az élet. Mily sokféle virág pompázik a mezőn, s nem is egyszerre nyílnak. A Jóisten se egyformára teremtette teremtményeit, a növényeket, az állatokat és az embereket, akiknek szeretetben kellene összehangolódni. Ez a titok, s addig egyetlen társadalom sem lesz jó, amíg az egyes ember nem néz szembe önmagával, hogy felfedezze, majd kiszedje a tüskét. Csak így változhatunk, csak az egyes ember – s nem a tömeg – teheti jobba a világot.

Milyen igaza volt! Fésűs Éva meséivel, verseivel, író-olvasó találkozókon elhangzó tanúságtételeivel „az irgalom rózsafüzérére” lógva, arra törekedett, hogy szebbé, szerethetőbbé, harmonikusabbá, emberibbé tegye ezt a sárgolyóbist – jegyeztem meg halála előtt tíz nappal történt telefonbeszélgetésünk során. Isten adott is erre időt. Hosszú életet szánt neki; május 14-én lett volna 93 éves. E tevékeny életút nem maradt visszhangtalan; kiténtetések sorával ismerték el, de neki a kicsik tágra nyílt tekintete, a „mosolygós” gyermekrajzok, a köszönetet mondó édesanyák, édesapák, s nagyszülők szava mindennél fontosabb volt.

Kedves Éva, nyugodj békében, mesélj a körülötted lévő angyaloknak, és hallgasd ezüsthegedűd játékát! Mi pedig majd vigasztalódunk örökül hagyott, szeretettel írt köteteiddel. Gondolatban a pajkos nyúlgyerek, Csupafül mellé szegődünk, hogy vele öregedjünk tovább, s az izgalmak közepette Tüskeböki, Kajlatapsi, Szürkeanyu, Drágajó nagypapa tanácsaira is figyelünk. Közben Vicsorival és Ficsorival is találkozunk, a Jóságú-rét rémeivel, de képzeletben beülhetünk a Mézesmadzag Cukrászdába, vagy részt vehetünk Holmi D'Elorzó, a varázslóvá lett róka délutáni műsorára, kinek „a nagy világjárás közben annyira kifinomult az ízlése, hogy a libamáját is csak konzervként ette meg.”

Énekelj egy vidám éneket!

Fotó: Fotó: Kling Márk

A CapPuccini Kórus vendégeként először lépett Kaposváron közönség elé a budapesti Capo di tutti i Capi Kamarakórus.

A több mint két évtizede működő kórust Zongor Attila és Regős Amarilla vezeti. Varga Péter székesegyházi plébános köszöntötte a kórusokat, majd elsőként Szili Zoltán vezényletével csendültek fel a kórusirodalom remekei. Erre az estére magyar szerzők műveivel készültek a fesztiválkórus minősítést elért énekesek. Tiszta intonációval, magával ragadó, lendületes előadásmóddal tisztelték meg a szépségű közönséget.

A Capo di tutti i Capi Kamarakórus műsorán huszadik századi és kortárs zeneszerzők alkotásai szólaltak meg. A nehezebb, dzsesszes ritmikájú kórusműveket is könnyedén, magas művészi szinten adta elő a kamarakórus a két karnagy dirigálásával. A farsanghoz illő alkotások vidám han-

gulatot teremtettek a műsor második felében. A hangverseny a két kórus közös műsorszámával, a címadó kórusművel zárult, melyet a publikum színni nem akaró tapssal jutalmazott. A 2017-ben alakult CapPuccini Kórus már szép sikereket tudhat maga mögött. Énekeltek több alkalommal a kaposvári székesegyházban, Siklóson az I. Tenkes Kórusfesztiválon, bemutakoztak Budapesten a Kórusok Éjszakáján, Balatonfenyvesen

teremtettek adventi hangulatot és a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége 2018-ban fesztiválkórus minősítéssel ismerte el művészi munkájukat. Csendesebb időszak következik az énekesek életében, készülnek első CD lemezük felvételére, nemzetközi kórusversenyre gyakorolnak és új repertoár kialakításán dolgoznak. A fiatalos, lendületes énekkart legközelebb Balatonfenyves közönsége hallhatja.

Jelmezes diákok és hitoktatók a marcali farsangon

Életre keltették Hamupipőkéit

Kép és szöveg: Kiss Kálmán

Itt a farsang! Áll a bál!” – Ez a felirat fogadta azokat a hittanos gyermekeket, akik részt vettek a marcali egyházközség hagyományos jelmezes multságán.

A várható hangulatról már a díszítés is sokat sejtetett, amit a Hamupipőke című közismert mese előadása csak tovább fokozott. A jókedvet azonnal megalapozták kicsiknek és nagyoknak egyaránt, amikor az újítás szándékával Kiss Iván címzetes prépost, esperes-plébános és a hitoktatók jelmezbe öltözve, modern formában jelenítették meg a máig népszerű történetet. A nagy derűtséget követően azonnal „műfajt váltottak” a szervezők és a hitoktatók fergeteges néptáncba kezdtek, miközben a vállalkozó kedvű gyermekeket is bevonták a nem mindennapi produkcióba. A diákok ekkorra már régen elfelejtették kezdeti feszélyezettségüket és meg-

kezdődhetett a jelmezverseny, melyet a szülők és nagyszülők közül többen is nagy érdeklődéssel figyeltek. Az idén rekordszámba menő, csaknem félszáz maskarás vonult fel a zsűri előtt. Az eredményhirdetés után különféle ügyességi játékokkal fokozták a jókedvet. Nagy népszerűségnek örvendett a székfoglaló, a fánkeő-verseny, miközben szendvicsekkel, süteményekkel és üdítőkkel frissíthették fel magukat az önfeledten szórakozó diákok. Végül tombolasorsolás zárta a programot. A bál célja a keresztény összetartozás erősítése volt, miközben maradandó élményekkel gazdagodhattak a résztvevők. A rendezvény sikere az egyházközségnek, a szülőknek, s a vállalkozók támogatásának, valamint a marcali hitoktatóknak és a nagyobb fiataloknak köszönhető.

Nyitottság, vendégszeretet, elköteleződés...

Panamára figyelt a világ

Szerző: Radnai Kinga, Antal Zsolt Benedek

Életünk második/harmadik Ifjúsági Világtalálkozóját egészen másképp éltük meg, mint az előzőeket. Az ingerek és a folyamatos történés ellenére a lelkünk mély csendjében talákoztunk az Istennel. Többször is. Erről a találkozásról szeretnénk írni nektek.

Az Ifjúsági Világtalálkozót, amelyet II. János Pál pápa hívott életre, mindig megelőz egy „missziós hét”-nek nevezett előtalálkozó, melyet általában az adott vagy a szomszédos ország egyházmegyéi, illetve különböző lelkeségi mozgalmak külön-külön szerveznek. Idén a magyar küldöttség Costa Rica fővárosában, San Joséban a brazil alapítású Shalom Közösség programjába csatlakozott be. Ezt az egyik csoportvezetőnk, – Anderson, a közösség egy Magyarországon élő brazil misszionáriusa – szervezésének és közbenjárásának köszönhetjük.

A Kaposvári Egyházmegyéből nekünk, Antal Zsolt szeminaristának és Radnai Kingának jutott lehetősége arra, hogy képviseljük az ifjúságot. Mikor megtudtuk, hogy ez a kiválasztás úgy történt, hogy kb. 30 összegyűjtött fiatal

közül – egy imádságot követően – kablából sorsoltak ki, egészen bizonyossá vált számunkra, hogy bennünket az Isten választott ki, terve van számunkra. Nagyon erősen égett bennünk a vágy, hogy közvetítők lehessünk, és semmiképp ne maradjon csak a miénk az, amit ott kapunk, hanem átadhassuk egyházmegyénk fiataljainak, amit megélünk. A hét során rövid videó bejelentkezéseket is készítettünk, elmesélve aktuális élményeinket. Hittük, hogy ez egy kegyelmi esemény, ahova Jézus nem csak bennünket vár, hanem mindenkit, akit mi magunkkal viszünk. Ezért meghirdettük, hogy aki szeretne, bízhat ránk imaszándékot, hogy – ahogy a beteget odavitték Jézushoz –, mi is elvihessünk minden nehéz helyzetet Hozzá, hogy cselekedhessen. Számptalan szándék érkezett, aminek nagyon örültünk. Ezek az egész utunkat végigkísérték: minden szentmisében, szentségimádáson, imádságban, de akár magunkban spontán, vagy épp egy kiránduláson közösen is ostromoltuk az égieket. Ezek mellett vagy ezeket kiegészítve a fájdalmas, nehéz, kellemetlen, vagy akár komfortzónából kilépős, bizonytalan helyzetek türelmes elviselését is ezekért a szándékokért, és az egyházmegyénkért ajánlottuk fel. Az, hogy ennyi embert hordozhattunk,

érdekes módon nem elvett, hanem még több erőt adott nekünk. Éreztük, hogy a jelenlétünk sokkal több, mint pusztán élményszerzés. Hisszük, hogy Jézus valóban cselekedett, még akkor is, ha talán egészen a szívek mélyén, nem látható módon tette azt.

(Ezek fényében talán nem is meglepő, hogy mióta hazaértünk, már két gyűlésről számoltak be nekünk azok közül, akikért ott imádkoztunk. Deo gratias!)

Kinga: Mivel ennyire erősen ezzel a lelkülettel indultam, nem is volt bennem semmiféle elvárás. Csak annyi volt a vágyam, hogy képes legyek valóban megérkezni, elengedni erre a 2 hétre az itthoni feladataimat és jelen lenni. Ez sikerült is. Annyira más volt ott minden az európai valósághoz képest, hogy egészen magával ragadott és kizökkentett.

A missziós hét kezdetén, a megérkezésünkkel akkora szeretettel vártak bennünket egy plébánia családjai, hogy ha csak ennyiből állt volna az utunk, „az is elég lett volna”. Olyan üdvözléssel, lelkes várakozással fogadtak, ami nekünk, magyaroknak egészen újszerű élmény volt. Hogy örülhet nekem ennyire valaki, aki még nem is ismer?! Hiszen fogalma sincs, hogy milyen

ember vagyok. Mintha bennem ennek a gesztusnak hatására valami sokéves seb vagy kétség kapott volna ismét választ és gyógyulást. Igen, azt hiszem, az Isten pont így szeret, feltétel nélkül. Nem az alapján, hogy miket tettem, vagy nem tettem meg, vagy mit értem el az életben. Ujjong és ünnepel, ha végre találkozhat velem, és szeret eleve a létezésemből fakadóan: ingyenesen.

Zsolti: Ez a latinos vendégszeretet az egész hetet végigkísérte Costa Ricában. Minden nap közösségi rendezvényeket szerveztek nekünk, melyek között volt szentmise, fesztiválkörmenet, Istendicsőítés, szentségimádás, koncertek. A „családjaink” olyan törődéssel voltak irántunk, mintha valami szeretett, távoli rokont láttak volna vendégül, akinek meg akarják mutatni, hogy milyen is és hogy él egy „tico” [a costa ricai ember].

Kinga: Érezhető volt, hogy az, hogy idén Panamával karöltve ők láthatják vendégül a pápát és a világ fiataljait, hatalmas megtiszteltetés és öröm számunkra. Nem csak a házukba fogadtak be bennünket, hanem a szívükbe is, már azelőtt, hogy megérkeztünk volna, ismeretlenül. Ez pedig egy olyan otthonosságot és biztonságérzetet adott, amit valószínűleg soha nem tapasztalhattunk volna meg, ha csak egy közönséges turistaként látogatunk oda.

Zsolti: A hét csúcspontja a plébánia közösségével együtt ünnepelt vasárnapi szentmise volt a helyi plébános vezetésével, a délutánt pedig mindenki a vendéglátó családjával töltötte. Volt, akit elvittek a közeli vízeséshez, többek egy helyi búcsú hangulatába nyertek betekintést, mások – köztük mi is – az óceánhoz mentünk. A családok összefogva szervezték meg nekünk a „nyaralást”, amely során két kisbusszal és autókkal utaztunk, s a pálmás-homokos tengerparton töltöttük ezt a napot. Hétfőn még megnéztünk egy 3500 méter magas vulkánt, ahol igazán közel érezhettük magunkhoz az Urat, úgy, mint az apostolok a Tábor Hegyén, aztán betértünk a carthagói Mária-kegyhelyre. A templom tövében egy csoda folytán forrás fakadt, amely a mai napig életető vizet ad. Lenyűgöző látványt nyújtott a szivárvány, amely épp akkor jelent meg az égen, és a szövetség ígéretével búcsúztatott bennünket Costa Ricától.

Kinga: Így utólag nem tudom meghatározni, hogy a szervezőknek mi volt pontosan a céljuk ezzel a héttel, számunkra azonban nagyon is lényeges

volt: kaptunk egy képet Latin-Amerikáról, az egyszerű, puritán, mégis boldog és könnyed életről. Megtanultuk felvenni a latin ritmust. Hogy mit jelent ez? Egyrészt, hogy nem az a fontos, hogy minden pillanatban történjen valami, és hogy minden a megbeszéltdőben történjen, hanem hogy együtt vagyunk. Másrészt, hogy a zene és az ünneplés a lételemük. Igen, számunkra először megdöbbentő volt az az élet, amit ők akár csak egy szentmisébe visznek. Ott mindenki lelkesen tapsol és énekel, akkor is, ha nem rendelkezik ehhez tökéletes adottságokkal. Egyszerűen ez nem számít. Nem néz rád senki rosszállóan, nem néznek hülyének, ha kicsit is kilógsz. Mert eleve, ha mosolyogsz, örülsz és tapsolsz, azzal cseppet sem lógsz ki közülük. Ott nincs az a görcsös megfelelési kényszer, mint itthon. A hangsúly az örömmön van. Ha elmész egy vasárnapi misére, ott élet van: találkozások, nevetések, ölelések, kapcsolat. Ez az, ami nekünk, magyaroknak is jót tenne: az egymás felé fordulás. Olyan összetartás van ott közöttük, amit mi talán elképzelni sem tudunk.

Zsolti: Panamába tovább utazva szintén egy nyitott és befogadó közösség vendégei lehettünk. Hasonlóan San Joséhoz, Panamavárosban is családként szállásoltak el bennünket. Az itteni programok közül kiemelkednek a Szentatyával közös liturgiák és események, mint pl. a Szentanya fogadása, a keresztút, a vigília és a záró szentmise.

Kinga: Ezeknek a napoknak más üzenete volt a számomra. Egyfelől szembesülni az ottani szegénységgel és a közbiztonság hiányával, elgondolkodtatott. Tudom értékelni azt, ami számomra megadatott? Valószínűleg itthon, a hétköznapiakban fel sem fogom, hogy mennyire jó dolgom van, hogy nem kell félnem egyedül sétálni akár fényes nappal, hogy jó módban élhetek (hiszen mindenem megvan, ami szükséges), hogy van meleg víz és megihatom a csapvizet.

Zsolti: Ott délelőttönként katekéziseken és szentmiséken vehettünk részt a helyi templomban, melyet a romániai csoport vezetője, Böcskei László nagyváradi megyéspüspök atya tartott nekünk, illetve a romániai fiataloknak (köztük erdélyi magyarok) közösen. Jó élmény volt megtapasztalni, hogy így is meg tudtuk élni az egységet a helyi, illetve a román fiatalokkal is. Püspök atya gördülékenyen váltogatja a magyar, illetve a román nyelvet,

mindenkéhez a saját nyelvén szólva. A szentmisékben felváltva énekeltünk magyar, román és spanyol nyelven. Ezekben a találkozásokban láttuk meg azt – ami egyébként mindkét latin-amerikai országra igaz –, hogy ők mekkora természetességgel élik meg a hétköznapiakban is a hitüket. Náluk nem válik ketté a vallásos és a profán, hanem összefonódik. A hétköznapi is ugyanolyan imádságosan telnek, mint az ünnepek, legyen szó születésnap ünnepléséről, vagy egy egyszerű vendégfogadásról. Mivel a hit emyire átszövi a mindennapjait, nem aggodnak, hogy fog alakulni az életük. Közép-Amerikában az emberek többsége az Úr iránti feltétlen bizalomban él.

Kinga: Ez az egyik fontos üzenet, amit én személy szerint hazahoztam – amiről egyébként Ferenc pápa is beszélt –, hogy az Isten nem csak a nagy és látványos dolgokban van jelen, ott, ahol mi várjuk, hanem a legapróbb, leghétköznapiabb, legtekintélyesebb helyzetekben is. El tudom ezt hinni? El akarom egyáltalán hinni? Ő vágyva vágyik jelen lenni az én életemben, de nem csak a vallásos részében, nem csak akkor, amikor a templomban vagyok, vagy amikor imádkozom. Talán ha képessé válnék szüntelenül Őt keresni minden helyzetben, bennem is könnyebben megszületne az a belső öröm, ami ezeket a latin nemzeteket jellemzi.

Zsolti: Igen, azt hiszem, nem is azt kell keresnem egy ilyen találkozásban, hogy mi történt velem, és mennyi élménnyel gazdagodtam, hanem hogy vajon Isten jelen volt-e az utazás során. Úgy gondolom, hogy igen. Jelen volt a találkozásokban, beszélgetésekben, az ottani emberek szívében, lelkében, szemében, családi kapcsolataiban, lelkesedésében, derűjében, lendületében, de megtalálhattuk közösségeikben, vendégszeretükben, küzdelmeikben, törekvéseikben, érdeklődésükben, mindennapi imáikban, egyszerűségükben, nyitottságukban és szabadságukban.

Ami szintén mély élményem, hogy ahhoz, hogy valakihez közel kerüljek, nem biztos, hogy csupán a szavaimon keresztül vezet az út. Hiszen a befogadó családjaink nem tudtak angolul, mi pedig spanyolul nem beszéltünk, mégis megértettük egymást. Értettük az egymásért, a találkozásért hozott kölcsönös áldozatunkat. Az volt a fontos, hogy mindenki kilépett a megszokott környezetéből. Mi azért, mert elutaztunk egy Európán kívüli, távoli,

más kultúrával rendelkező országba, nekik pedig szabályosan felborítottuk az életüket. Nem ott aludtak, ahol szoktak, hiszen átadták nekünk ágycikat, a napirendjüket is felborítottuk, hiszen nem akkor mentek dolgozni, amikor szoktak, és nem akkor ettek, amikor szoktak, hanem mindenben alkalmazkodtak hozzánk. Megvártak este, elkísérték a programokra, vagy éppen közös családi-baráti programokat szerveztek nekünk.

Tanúságot tenni nem a tettekkel, hanem csupán a jelenlétünkkel is sikerült: gesztusok által, elfogadással, egy mosollyal, öleléssel, különféle szeretet-megnyilvánulásokkal. Részükről pedig a vendégszeretettel, feltétlenül elfogadással és nyitottsággal, valamint azzal, hogy a saját életterüket, ételleiket osztották meg velünk, és bepillantást nyerhettünk kultúrájukba, emberi kapcsolataikba, valamint ünnepléseikbe és imádságaikba. Megismertük, hogy milyen erős a közösségi szellem a közép-amerikaiaknál, és hogy a család és a barátok rendkívül összetartóak.

Az egész út során kerestük, hogy mit is üzen ez az Ifjúsági Világtalálkozó a fiataloknak. A választ Ferenc pápa beszédeiből, valamint a saját tapasztalatainkból tudjuk megfogalmazni. A legfontosabb talán, hogy merjünk önmagunk lenni és ne féljünk kapcsolatban lenni az Istennel. Az Úrral való párbeszéd nem nehéz. Ezt úgy lehet elősegíteni, hogy merünk kérdezni, és megkérdőjelezni az evidenciának tűnő dolgokat. Ferenc pápa szerint a fiatalok nagyon jók abban,

hogy gondolkodjanak, kérdezzenek, küzdjenek, s hogy kitartsanak a döntéseik mellett.

Nem nagy dolgokat vár tőlünk az Úr. Csupán annyit, hogy a mindennapi apró tettekkel, egy-egy jócselekedettel tegyünk tanúságot arról, hogy Krisztust követjük. Hiszen a kereszténység nem egy elvont dolog. A kereszténység Krisztus követése. De hogyan tudom én ezt megvalósítani? Jézus minden embert személyesen szeret. Ha ezt a szeretetet felismerem, meghallom az Úr hívását, és erre válaszolok, akkor az Úr küldetést ad. S ez mi lehet? Akár a családos vagy papi hivatás, de lehet egy munka, egy szolgálat is. A lényeg, hogy merjek dönteni, s megtalálni, hogy hol lehetek az Úr segítségére, hogyan hirdethetem az ő szeretetét.

Kinga: Ferenc pápa a "most" fontosságáról is beszélt: jelen vagyok ott, ahol vagyok. Fontos tudatosítani magamban, hogy nem akkor kell cselekednem, áldozatokat hoznom, oda lépnem az elesetthez, megvédenem a kisebbet, szeretni azt, akit nehéz, amikor én „majd egyszer” készen állok rá. Mert ha így gondolkodom, soha nem jutok el odáig.

Míntha ez megint valami hamis tökéletességre való törekvés lenne bennünk, hogy nem hisszük el, hogy a szeretet gyakorlásához nem kell tökéletesnek, szentnek lenni. Azt gondoljuk, hogy csak akkor ér valamit a szeretetünk, ha az minimum látványos, vagy eredményes. Mi, magyar katolikusok, gyakran "túlágyalunk" és félünk kilépni a komfortzónánkból. Pedig mennyi erő

és öröm származik abból, ha mégis sikerül. Ez az, amit én ott láttam. És ez az, amiért imádkozom, hogy merjük átlépni azt az óriásnak tűnő kerítést saját magunkban, ami magunkba zár és gátolja a másik emberhez való fordulásunkat. Ez nem könnyű, sőt ijesztő. De, ami a kerítésen túl van... Sokkal színesebb élet, mint amit el tudnánk képzelni! Találkozva és beszélgetve külföldi fiatalokkal megéltük ezt a sokszínűséget, és ünnepeltük különféleségeinket.

Zsolti: A kis magyar csapatunkban (ami többek között az ország egyházmegyéinek ifjúságát képviselő küldöttekből állt) olyan tűz lobbant lángra ezen zarándoklat hatására, amiből reményeink szerint képes lesz megszületni valami új. Közös eszményünké vált az egység erősítése hazánkban, hogy merjünk nyitni egymás felé, és így egy irányba nézve együtt tenni egymásért, az egyházért, társadalmunkért. Fontosnak tartjuk, hogy tanuljunk meg és tanítsuk meg a fiataloknak, hogyan élhetik meg a vendégszeretet gyakorlását, és legyünk bátrak, bízzuk magunkat Krisztusra. Legyünk egyek Benne.

Costa Ricában az egyik bevett mondas a „pura vida”, ami tiszta, tisztességes és egyszerű életet jelent. Ők ezt sok helyzetben mondják egymásnak: köszönésképp, válaszul a kérdésekre, számtalan helyzetben.

Azt kívánjuk, hogy legyen tiszta, egyszerű, tisztességes életünk. Törekedjünk arra, hogy az Élet legyen az életünk!

Csodát virágzik a jelen...

Csodát virágzik a jelen címmel hamvazószerdán nyílt meg Kovácsné Ékes Edit kiállítása a kaposvári metodista imaházban. A bodrogi zeneiskola növendékei és tanárai egy háromteteles barokk művel köszöntötték a közönséget – segítve a lelki „megérkezést”. Vigh Bence körzetvezető lelkész elmondta: a kaposvári akvarellista munkáival a közelmúltban találkozott a megyei kórház tárlatán, s engedve a belső hangnak, meghívta az imaházba, ahol rendszeresek lesznek a kiállítások. Isten virágoskertjében érezhettük magunkat, s nemcsak a szakrális tér kínálta méltó háttér, hanem a bemutatott kollekció miatt is. A természet „feltámadása”, fokozatos színeváltozása követhető nyomon a könnyed, lazúros technikával született festményeken. Az élet harsog róluk – visszafogott tónusokkal, olykor pedig tobzódó színorgiával. Virágok, madarak, asszonyszelíd-

ségű somogyi tájak mellett a pécsi Havi-hegyi kápolna is feltűnik, s a feltámadást jelző szent sír is megjelenik – mondta megnyitójában Lőrincz Sándor, lapunk főszerkesztője. – E művek alkotója is vállalta a kereszthordozást, hiszen szenvedni hívta a Teremtő, ám e próbatétel humanizál és mélyíti az égi-földi párbeszédet. Elég, ha a kórház számára felajánlásból készített stációsorozatra utalok, amely az intézmény kápolnájába vezető folyosóra került. Az alkotó, a kaposvári Nagyboldogasszony Gimnázium és Általános Iskola egykori művész-pedagógusa néhány éve teljes összetöröttsége idején örökölte meg Jézus Krisztus keresztútját. Az utolsó vacsorától a feltámadásig. E szenvedéstörténetben a művész passiója is benne van, ami új élet kezdetét jelentette számára. Ékes Edit képei láttán is érzékelhető Ferenc pápa igaza, miszerint mindannyian „A jóság és a szépség őrei

ÉKES EDIT
MŰVÉSZ-PEDAGÓGUS
A VÍZFESTÉS SZERELMESE
Fotó: Nagy Miklós

vagyunk.” A metodista imaház első kiállításán egy őrálló művészt köszöntöttek, aki azt üzeni alkotásaival: mi, befogadók látjuk csak színtelennek és fénytelennek a világot.

Az öröm lelki napja

Hatodik alkalommal rendezik meg május 2-4 között a Göre Gábor Humorkonferenciát Szőlőgyörökön. Gárdonyi Géza ismert regényhőse vonzerő azoknak, akiknek az életből nem hiányozhat a humor. Irodalomtörténészek, pedagógusok elemzik a gazdag életmű egyes részeit, illetve más irodalmárok humorhoz való viszonyát. Május 4-e, szombat az öröm lelki napja lesz. Keller Péter, Gárdonyi dédunokája Varga László megyéspüspököt kérte fel a nap házigazdájának. Laci atya 10 órakor szentmisét mutat be, majd 12.15-től Hit, humor, gyomor címmel hangzik el tőle egy tanúságtétel.

